

ere fremkomne her i Dag, at man er meget uenig om de Midler, hvorved dette Maal skal naas. Regeringen vil dog til enhver Tid have sin Opmærksomhed henvendt paa, hvad der maatte kunne gøres for at nærme sig til en Alderdomsunderstøttelse eller -forsørgelse, der i højere Grad end det nuværende tilfredsstillende. Men paa den anden Side forekommer det mig, at den Uenighed, som paa saa mange Maader har givet sig til Kende angaaende Maaden, hvorpaa dette Maal skulde naas, naturlig maa anvise foreløbig at gaa den Vej at holde sig til det Grundlag, hvorpaa vi nu i 10 Aar have arbejdet, søge at forbedre det og saa vidt mulig afhjælpe de Mangler, som de forløbne 10 Aar have vist ved Anvendelsen af den nugældende Lov. Det foreliggende Lovforslag forekommer mig i en ikke ringe Grad at afhjælpe disse Mangler ved den gældende Lov, og paa forskellige Punkter er jo — kan jeg gerne sige — fuld Tilslutning bleven opnaaet fra de forskellige ærede Taleres Side, medens dette paa andre Punkter og navnlig paa et enkelt Punkt desværre ikke har været Tilfældet.

Det Punkt, jeg sigter til, er Forslaget om, at man fremtidig skulde nøjes med, at Ansøgeren har holdt sig fri for Fattighjælp i de sidste 5 Aar og ikke i disse 5 Aar er bleven fundet skyldig i Løsgængeri og Betleri. Det er blevet meget stærkt gjort gældende mod dette Forslag, at man derved i alt for høj Grad vilde komme ind paa det usikre, i alt for høj Grad give slip paa de Garantier, man efter den gældende Lov har for, at det er værdige Folk, Mennesker, der have gjort, hvad de kunde for at sikre sig deres Alderdom, der søge Understøttelsen. Naturligvis er en Nedsættelse af Tiden fra 10 til 5 Aar en Formindskelse af Garantien — det maa erkendes — men det forekommer mig paa den anden Side, at man ikke har anført noget, der i nogen høj Grad kunde vise, at der vil være nogen egentlig Fare ved at gaa fra 10 til 5 Aar. Forholdet er jo desuden det, at paa en Mængde andre Punkter i hele vort Forsørgelsesvæsen er netop den 5-aarige Frist den gældende og afgørende. Og det maa ogsaa, forekommer det mig, erkendes, at man ved at sætte 10 Aar som den Tid, hvori Ansøgeren ikke maa have modtaget Fattighjælp, stiller den værdige trængende i en meget uheldig Sammenstilling over for den, der er dømt for en Forbrydelse. Det er jo ikke alene i Dag, men ogsaa tilforn tilstrækkelig fremhævet, at det er en overordentlig stor Anomali, at man giver den, der har udstaaet

Straf for en Forbrydelse for lidt over 5 Aar siden, og som har opnaaet Æresoprejsning, Ret til Alderdomsunderstøttelse, medens man ikke vil give Alderdomsunderstøttelse til den, der f. Eks. for 6 eller 7 Aar siden har faaet en maaske meget ringe Fattighjælp. Der er ogsaa en anden Omstændighed, jeg gerne vil fremhæve til Fordel for at nedsætte Fristen fra 10 til 5 Aar, og det er den, at vi allerede i den nugældende Fattiglov have en Bestemmelse om, at i mange, man kan godt sige i de fleste, Tilfælde, er den, der har faaet Fattighjælp, berettiget til efter 5 Aars Forløb at faa den eftergivet, saa at han, uagtet han har faaet Fattighjælp for kun lidt over 5 Aar siden, dog kommer til at staa fuldkommen saa frit som enhver Borger, der ikke har nydt Fattighjælp. Det forekommer mig, at det er et Argument, som ogsaa maa komme i Betragtning, naar man overvejer Spørgsmaalet om, hvorvidt det er rigtigt at holde fast ved de 10 Aar ved Alderdomsunderstøttelsen. — Det er blevet sagt fra flere Sider, at hvis man vil gaa bort fra de 10 Aar, maatte man i alt Fald stille den Fordring, at Værdighedsbetingelserne skulde skærpes i Alderdomsunderstøttelsesloven. Der er gjort den Indvending, som ganske vist har meget paa sig i sig selv, at det dog er for galt, at Folk, der føre et aabenlyst uværdigt Liv, vittelige Alkoholister, Skøger eller andre, der ernære sig ved Utugt, skulde kunne faa Alderdomsunderstøttelse, medens den, der har faaet Fattighjælp, ikke kan faa det. Det er en Betragtning, som efter min Mening kunde være meget rigtig, hvis man altid havde absolut sikre Skelnemærker for, hvorvidt den paagældende har ført et værdigt Liv og Levned, men netop saadanne faktiske Skelnemærker vil det som Regel være meget vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at opstille. Der vil altid komme Grænsetilfælde, hvor det vil være vanskeligt at sige, om den paagældende skal henregnes til de rent uværdige eller til dem, der dog ere nogenlunde værdige. Og dertil kommer, at det neppe vilde kunne undgaas, at en saadan Regel vilde medføre en Inkquisition i Folks private Liv og personlige Forhold, som i mange Henseender vilde være i høj Grad uheldig. Og i alt Fald vilde vedkommende Kommunalbestyrelse blive nødt til at skønne over, hvorvidt de paagældende Personers Liv og Levned havde været værdigt i behørig Grad eller ikke. Man vilde, synes mig, derved komme ind paa en meget uheldig Moralbedømmelse,